UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Verus Ecclesiasticus Vocationem suam cognoscendi Avidus, Eidemqve Correspondendi Studiosus

Mansi, Giuseppe

Francofurti ad Mœnum, 1693

Cap. VI. Gravissima injuria, quæ Deo ab impuris sacerdotibus irrogatur, perpenditur, pœnæque illis inflictæ proponuntur

urn:nbn:de:hbz:466:1-38106

Visual Library

ſive ob Clementiam Pontificum, certum eſt, quod ſumma noſtra cum infelicitate ac futuro incommodo, longè majora atrociora nobis, pro talibus enormibus delictis, ſupplicia reſerventur in inferno.

Caput Sextum.

Graviſſima injuria, quæ Deo ab impuris ſacerdotibus irrogatur, perpenditur, pœnæque illis inflictæ proponuntur.

STudent ſacri Doctores, variis ſcripturis ac ſimilitudinibus demonſtrare Eccleſiaſticis enormitatem impudicitiæ, vitii, è diametro, ac directè miniſterio illorum oppoſiti. Et licet capite præcedente mentionem fecerimus de punitione Ozæ, meretur nihilominus hic iterum repeti, cum ſingulari aliqua conſideratione S. Pariani: *dicentis: Vos appello, qui cum mala conſcientia ſancta contingitis, audaces manus, nec ob ... xilium ſuſtinet Domini*: Loquitur de illis ſacerdotibus, qui auſu ſacrilego non verentur conſcientiâ maculatâ, manibusque impuris attrectare virginalem Chriſti carnem quos ut deterreat, ſequens format argu-

men-

mentum: *Qui tacenti Deo, velut neſcienti, pollutam animam, & prophanum corpus ingeritis, audite quid fecerit Dominus tunc: Oza, qui inexplorata conſcientia latus arcæ attigerat, occiſus eſt, & tamen ille non ut aliquid ex ea ſumeret, ſed ut declinantem ad lapſum vitulum contineret, acceſſerat.* Vult dicere: Si morte repentina plexus ſit in terra, qui manum ſuam, non in contemptum, ſed ſublevamen extendit, tetigitque arcam, non alterius culpæ reus, quam legalis alicujus transgreſſionis; quid dicemus de temerariis illis, qui indigniſſimis fœdati ſordibus, inquinati abominationibus, ac millenis conſpurcati laſciviis, ipſummet Arcæ Deum audent contingere, ac ſumere, majori ſane injuriâ, quam ſi ipſum in cloacam ſordidiſſimam projeciſſent? Illud erat, quo deploravit S. Vincentius Ferrerius, *Serm. de S. Marc.* congruitque jam dictis: *Corpus Sacerdotis eſt ſepulchrum Chriſti, cogitate quantam ſanctitatem debet habere in vita, & quod peccatum illorum, qui projiciunt corpus ſuum in latrinam luxuriæ. Majus peccatum eſt, quam ſi duo projicient ſanctum ſepulchrum Chriſti in cloacam.* Quis autem auſus fuit, dum Arca ſolemni in proceſſione portaretur, exponere ipſam evidenti caſûs periculo? *Bos quip-*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

quippe laſciviens, paululum inclinaverat
1. *Paralip. cap.* 13, *v.* 9. Per animalia iſta i
guntur Eccleſiaſtici, concionatores, om
que illi jugum Clericalis portant obſer
tiæ: *Per boves laſcivos recalcitrantes,* i
liguntur Doctores & Prædicatores, ad
corruentes, inquit Carthuſianus ad pr
tum locum, de iis enim in figura ſcrip
eſt: *Mare unum & boves duodecim ſuper*
re: 3. *Reg.* 7. *v.* 44. Siquidem clerus, p
libro primo capite primo diximus, ſu
mundum, per mare deſignatum: *Hoc*
magnum & ſpatioſum: *Pſ.* 103. *v.* 25. Ex h
autem deduco, quod ſacerdotes impudi
laſcivi, loco quod deberent ſuſtinere ac
tare arcam, id eſt Eccleſiam, eamque ex
plari, ac incontaminata, ac inculpabili
fovere, ac conſervare, dum carnis ſuæ
quuntur impulſum, dum ſuæ obediunt
ſualitati, illi, illi ſunt qui eandem turba
extremoque periculo exponunt. Hiſto
id confirmant, dum enim ruinam mina
deretur (prout in viſo nocturno appa
ſummo Pontifici) Baſilica Lateranenſis,
nullo alio capite tantus hic caſus acci
quam ex diſſoluta clericorum, ac per
vita: *Iacob. Bergom. l.* 13. *ad an.* 1217. *Magna*
ricorum licentia: Prævenit autem caſu
hu

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

hunc clementiſſima Divina Providentia, ac pro Eccleſiæ ſuæ ſuſtentatione ac manutenentia S. Franciſcum, ejusque ſacratiſſimum ac laudabilem Ordinem ſuſcitavit, cui, præter alia encomia, haſce quoque adſcripſit laudes Æneas Sylvius, *Ep. 12.* poſtea Pius ſecundus, ſummus Pontifex: *Pellit libidines, fulminat illecebras, voluptates ſtrangulat.* Exprimere nequeo, quantam, quamque gravem Deo irrogent injuriam, Altari ſacro appropinquantes, carnalibus inquinati ſpurcitiebus! An non impii, ſacrilegi, athei quodam̃odo dicendi forent, qui in eodẽ collocarent altari, & infamem Veneris ſtatuam, & ſacratiſſimum, nunquamq; ſatis venerandum corpus Chriſti Domini noſtri? Audiat jam unusquisque (clamat Bleſenſis in una ſynodo) quod, *Quicumque ad altare Domini accedit inquinatus luxuriâ, juxta filium virginis, idolum ponit Veneris,* multò pejor in hoc Judæis ipſis: Illi enim in culmine montis Calvariæ impudicæ illius Deæ ſtatuam collocarunt, ut per laſcivam illam effigiem prophanarent ſanctuarium, omnemque Chriſti Crucifixi mortis tollerent memoriam, atque ita ſoli loco injuriam intulerunt; at verò ſacerdotes impudici, directè injuriam irrogant ipſimet Chriſto crucifixo, includendo ipſum

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ſuo pectori, Altari (ita dico) Deæ Ve
conſecrato. Nec ſolum Deæ ſunt injur
cerdotes, qui ſeſe dant in prædam ſe
ac carnalibus voluptatibus, ſed etiam ſib
ipſis, dum corpus ſuum ſacro Chrisma
unctum ac ſanctificatum, & puritati ac c
tati conſecratum, proſtituunt ac propha
Cum Dominus dicat (eſt admonitio B. P
Damiani 17. *Opuſc.*) *nolite ſanctum dare c
bus, quod de te judicium erit, qui corpus
utique ſanctificatum eſt per conſecration
ceſſum, non canibus, ſed lupanaribus tradi*
rum (ſi Deo placeat) nonne ſacerdotibu
quibus improperare poſſet Dominus: *Iſa
24. Servire me feciſtis peccatis veſtris*, dum
medium Confeſſionis facilitatur quaſi
ad effundendos impuros illorum appeti

Sed quando omnia hæc non ſufficiunt
excitandum horrorem ac deteſtationem
lius vitii, moveant ſaltem pœnæ gravi
mæ, & cœlo ſæpius inflictæ impuris Ecc
ſiaſticis: Servit opportunè huic propoſi
doctrina aliqua Apoſtoli, ſpecialiter ad n
directa, qui majus lumen accepimus, qu
ſæculares: *Hebr. 10. v. 26. Voluntariè e
peccantibus nobis, poſt acceptam notitiam v
ritatis, jam non relinquitur pro peccatis hoſti
terribilis autem quadam expectatio judicii, &*

igni

ignis æmulatio: ſequitur modo argumentum fortiſſimum: *Irritam quis faciens legem Moyſis, ſine ulla miſeratione, duobus vel tribus teſtibus moritur; quanto magis putatis deteriora mereri ſupplicia, qui filium Dei conculcaverit, & ſanguinem teſtamenti pollutum duxerit, in quo ſanctificatus eſt, & ſpiritui gratiæ contumeliam fecerit?* Hoc ipſum facit, qui carnes immaculati Agni manducat cum conſcientia fœdata carnali aliquo delicto, hoc enim modo verè conculcatur filius ipſius DEI; idque clariſſimè indicat Theophilactus ſuper illa Divi Pauli verba: *Quando aſſumentes impollutum corpus & ſanguinem Domini, cœno ac luto corporalis impuritatis carnem noſtram, quæ illud aſſumpſit, involvimus, nonne filium Dei conculcamus?* Ideo minor injuria eſt, ſi ad cloacam fœtidiſſimam projiciatur, quam ſi in animam peccatis impuram recipiatur: *Lutum terræ non adeo indignum eſt corpore Divino, quam indigna eſt carnis tuæ impuritas:* atque in eodem ſenſu explicat præcitata Apoſtoli verba S. Joannes Chryſoſtomus: Hom. 20. ad Hebr. *Quomodo conculcat quis filium Dei? Quando qui eſt ejus particeps in myſteriis, peccatum fecerit, non eum conculcavit? Non eum deſtexit?* Verùm, nonſolum conculcat Sacerdos impudicus

FiliumDei, ſed ex verbis Sancti Pauli enim ipſum deſpicere, ac expellere Spiritum Sanctum, quem in ſua ordinatione per impoſitionem manuum Epiſcopi, recepit, illius loco admittit ſpiritum fornicationis; nec que aliter eſſe poteſt, quia ubi ardet impura flamma libidinis, ardere aut lucere non poteſt Spiritûs Paracliti ignis; Ideo Paſchaſius Tyrannus, ut illum tolleret è virginis ſanctæ Luciæ corde, minatus fuit, quod vellet curare illam duci ad lupanar; *Jubebo te lupanar duci, ut te Spiritus Sanctus deſerat*; idemque etiam Deus ipſe clarè edixit: *Gen.* *Non permanebit ſpiritus meus in homine, quia caro eſt.*

Non debemus absque ſpeciali reflexione præterire illa Apoſtoli verba, *Heb.* 10. *v.* *deteriora meretur ſupplicia*; quaſi diceret Sacerdotibus laſcivis non eſſe proportionatam pœnam mortis temporalis, quæ in antiqua lege transgreſſoribus infligebatur, ſed illis manere præter illam corporis, etiam æternam animæ. Refert ad hoc propoſitum Molina, cum authoritate Carthuſiani *Trac.* 1. *c.* 17. *paragr.* 2 alicui Servo Dei exhibitas fuiſſe animas in Purgatorio, atque inter illas vidiſſe plures omnis generis ſtatûs ac conditionis, aſt nullos vidiſſe ſacerdotes, quod

cum

cum miraretur, fuit illi dictum ab Angelo, qui eum ducebat; quod aliqui Sacerdotes eſſent valde boni, & illi ſtatim aſcenderent ad cœlum; alii verò qui non eſſent tales, dum carnis ac ſenſus ſequuntur appetitus, ob graviſſimas corpori Chriſti illatas injurias, non accipere ſpatium pœnitentiæ, atque ideo ſtatim damnari. Omne aliud vitium ſuis in miniſtris Deo quodammodo videtur tollerabile, excepto impuritatis. Dum impius Rex Balthaſar omnem ſuam effunderet iniquitatem, in crapulis, ebrietatibus, ſaltationibus, jocis cum ſuis concubinis in honorem Deorum ſuorum, fulmina iræ ſuæ continuit Divina Juſtitia, ſed quando juſſit afferri ſacra vaſa templi Jeroſolymitani, illaq; prophanari fecit impuris concubinarum ſuarum labris, completa erat malitia ejus, ſtatimque apparuerunt prodigioſi illi digiti, qui in pariete deſcripſerunt, ac manifeſtarunt ipſi ſuam condemnationem, ut nobis per hoc inſinuaretur, DEUM in nobis diſſimulare alios exceſſus, ſed quando inter ipſa vaſa ſacra irrepere incipit inhoneſtas, quando illa incipiunt prophanari, ſtatim ac irremiſſibiliter libra incipit nutare, *Appenſus es* &c. Sicque accidit, plures ſacerdotes morte repentina abripi abſque ſacramentis, ac im-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

pœnitentes! Hinc B. Petrus Damianus, bens contra clericos incontinentes, cap. 3. hæc illis minatur: *Noli vaſa Dei crata, in vaſa contumeliæ vertere inolit exemplo Balthaſſar, uſui veſtræ delectati aptare, ne repente zelus Dei ſuper vos, iracundiæ ſe furore ſuccendat.* Et, ſi oculos ſtros nonnihil ad hiſtorias velimus cor tere, pro fructu noſtro, ac profectu vid mus quam ſeverum ſeſe ſæpius DEUS buerit, in punienda clericorum inco nentia.

Legitur in Revelationibus Sanctæ Bri tæ, *lib.* 2 *cap.* 2. quod dum Sacerdos quid de lubrica vita, quam ducebat, fuiſſet m tus, ac reprehenſus, nec quidquam tame ſe emendaret, ſereno quodam die ſubito mine fuerit tactus in partibus ſecretion aliis membris omnibus omnino illæſis. Petrus Damianus refert de quodam Cleri *l.* 5. *Ep.* 16. qui ſuo tempore Parmæ ſtude quod cum familiaris eſſet alicui Domice raræ formæ, ac pulchritudinis, perpl annos cum ipſa inhoneſtè converſatus ſi quali exitu? *Cum commune urbis illius graret incendium, in una domo reperti, que ſimul igne conſumpti; ſic, ſic nimi flamma libidinis, ignem meruit combu*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

nis. Verùm, id quod majorem debet cauſare terrorem, eſt, quodſi unus ex ſimilibus redire velit ad frugem meliorem ſeque emendare, ſtatim iterum recidet, cum ruina eo magis deploranda, quo certius eſt, moraliter quaſi eſſe impoſſibile, eum unquam de luto illo emerſurum. In Annalibus Eccleſiaſticis, occaſione alicujus canonis, emanati contra clericos impudicos, refertur à Cardinale Baronio *ad ann.* 1100. *n.* 23. caſus aliquis terribilis, excerptus ex Petro Cluniacenſi, & eſt talis: Liziniaci in territorio Petri Oricenſi erat quidam Sacerdos, ſumme deditus vitio carnis, nec tamen interim ceſſabat celebrare, ſed ob continuos conſcientiæ remorſus tot, tantorumque ſacrilegiorum, ut tandem reſipiſceret, vitamque infamem, inhoneſtam, ſtatuique ſuo condjugnam permutaret, familiarem cœpit contrahere amicitiam cum quibusdam piæ, optimæque converſationis Religioſis, qui omnes illum & precibus, & exhortationibus adjuvabant, ut de ſordibus ſuæ impudicitiæ, ac propudioſæ vitæ poſſet emergere, aſt in caſſum. Non abſque ratione dedit S. Cyprianus vitio illi hoc epitheton, incendium conſcientiæ: *Incendium conſcientiæ bonæ, mater impœnitentiæ*; *Epiſt.* 147. Siquidem eo-

dem

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

dem impetu, quo ignis materialis in ci-
res reducit quantummis proceram fort-
que arborem, ſi ſemel illam contigerit, e-
dem modo libido, ubi ſemel conſcien-
aliquam ingreſſa eſt, omne meritum c-
ſumit, tollit omnem virtutem, evert-
mnem devotionem: Sed revertamur ad
cœptum caſum noſtrum: Sacerdos ille e-
dem in morbum incidit, ac ad extrema de-
ctus fuit, evocatoque ſuam in aſſiſtentiam
adiutorium, quodam Religioſo, inc-
horribili voce clamare, ut ſibi ſuccurre-
adeſſe enim leonem ferociſſimum, qui f-
cibus apertis ſe vellet devorare, ſed per o-
tionem ſervi Dei ille fugatus fuit; poſt b-
autem ſpatium denuo infirmus terrib-
vociferare cœpit, ac dicere, quod de c-
ſuper ſe deſcenderet rapaciſſimus torr-
igneus ad ſe comburendum, verùm d-
iterum bonus ille Religioſus fuſis ad De-
precibus pro illo intercedit, etiam ab i-
cendio illo liber evaſit. At verò, poſt
longum temporis intervallum quaſi ex-
to ſomno ad ſe reverſus, totus conturba-
ac horrore plenus, dixit, ſe in viſione r-
ptum fuiſſe, ac ſtetiſſe ante æternum ju-
cium, in quo ad æterna inferorum ſuppli-
eſſet condemnatus, ac jamjam eſſe ſe in m-

nib

nibus horrendorum ac truculentiſſimorum carnificum, addens inſuper, eosdem tortores Dæmones attuliſſe unam ſartaginem plenam adipe fervente, ad reſtringendam, debitaque pœnâ mulctandam infamem ſuam ac inſatiabilem libidinem. Adjungit inſuper hiſtoria, quod probus ille Religioſus tertiò ſeſe Orationi dederit, ut miſerum juvare poſſet; at moribundus deſperatus illi dixerit, ut deſiſteret, utpote non exaudiendus, prout & accidit, nam ſtatim impuram exhalavit animam in manus dæmonum, in æternum ab illis cruciandam. Mors hæc, & plures ſimiles, quæ ſolent obvenire incontinentibus Eccleſiaſticis, pro frœno nobis ſervire debent ad continendos, ac domandos rebelles ſenſus noſtros.

Caput Septimum.

Eccleſiaſtici, præ cunctis aliis, ſenſuum tentationibus magis ſunt expoſiti, ideoque maximè cavere, ac fugere debent ſexum lubricum.

SAnctus Hieronymus inter omnes illas ſuas rigoroſiſſimas auſteritates, ac in Palæſtinæ remotiſſima ſolitudine, in ſemetipſo exper-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN